

KIEGÉSZÍTÉS A „DEVIZÁS ÜGYLETEK ADÓZÁSI ÉS SZÁMVITELI ÚTMUTATÓJA” CÍMŰ KÖNYVHÖZ

BEVEZETŐ

A könyv kéziratát 2011. szeptember 15-én zártuk le, és bízunk benne, hogy az év végi módosítások nem változtatják meg alapvetően a már megszerzett tudásunkat. Persze az egyik szemem sír, a másik nevet. Örülök, mert csak kisebb módosítások történtek, ráadásul ezek mindegyike az egyszerűsítés irányába mutat. És egy kicsit szomorú is vagyok, mert szívesen beszámolnék további egyszerűsítésekről.

Összességében a számviteli törvény módosítása a könyv három fejezetét érinti.

2.1.4. Elszámolásra kiadott előleg

A fejezetben arról van szó, hogy amikor egy munkavállaló visszatér külföldi útról, és elszámol a korábban felvett valuta összegével, akkor azt milyen árfolyamon kell nyilvántartásba venni.

Könyvem 42. oldalán leírtam, hogy a számviteli törvény szó szerinti előírásából adódóan milyen adminisztráció vár a vállalkozókra.

„Talán senki nem gondolhatja komolyan, hogy ezt a túlzott adminisztrációt várja el a törvény. Ezért keressünk egy egyszerűbb megoldást.” – idézet a könyvből.

Szerencsére a törvény módosítása pont ezt az egyszerűsítést tartalmazza.

A módosítás szerint a valutában beszerzett eszközök, igénybe vett szolgáltatások esetében a vállalkozó dönthet úgy is, hogy az ellenértékként kifizetett valutaösszegnek a valuta könyv szerinti árfolyamán átszámított forintértéke lesz a beszerzett eszköz, az igénybe vett szolgáltatás értéke.

Azaz a példában felmerült taxiköltséget nem a teljesítés napján érvényes árfolyamon kell könyvelni, hanem a valutapénztár könyv szerinti értékén. Ezzel a módszerrel nem keletkezik árfolyam-különbözet.

Fontos, hogy ha élünk ezzel a lehetőséggel, akkor ezt a választásunkat a számviteli politikában rögzíteni kell.

6.1.2 Devizában áthárított áfa

Nem kis könnyebbséget jelent az a módosítás, mely a számviteli törvény és az áfatörvény közötti ellentmondást oldja fel.

Könyvemben még foglalkoztam azzal az esettel, amikor a számlakibocsátó és a számlabefogadó által alkalmazott árfolyam eltér egymástól. Ekkor ugyanis a számlabefogadó a számlakibocsátó árfolyamán élhet adólevonási jogával (hiszen a számlában ennyit hárítottak rá át), míg a saját árfolyamán kell a számviteli nyilvántartásba rögzíteni.

A különbséget a könyvben „áfa-kerekítési különbözetnek” neveztem el.

Talán nem bánjuk, hogy az a néhány mondat már nem igaz a jelenlegi törvény szerint. Az új szabály ugyanis lehetővé teszi, hogy a számviteli nyilvántartásba is azt az árfolyamot alkalmazzuk, mely alapján áfa levonási jogunkkal élünk.

Természetesen a számviteli törvény és az áfatörvény közötti eltérés egy követelés esetében is előfordulhatott, ha eltérő árfolyamot kellett al-

kalmazunk. (Bár ez volt a ritkább, hiszen mindkét árfolyam az általunk meghatározott vagy bejelentett árfolyam volt, és törekedtünk annak egyezésére.)

A számviteli törvény 60. §-a tehát kiegészült egy (5/a) ponttal:

§

„Azon gazdasági események esetén, amelyeknél az ellenérték külföldi pénzürtékben kerül meghatározásra, a külföldi pénzürtékre szóló követelés, illetve kötelezettség forintértékének meghatározása során – a vállalkozó számviteli politikában rögzített döntése alapján – alkalmazható az általános forgalmi adóról szóló törvénynek az adóalap forintban történő megállapítására vonatkozó előírásai szerinti árfolyam is.”

Itt is felhívnam a figyelmet a számviteli politika szükségességére. Amennyiben szabályzatunk nem tér ki ennek választására, akkor továbbra is az eddigi kettősséget kell alkalmazni!

6.3.2. Kiküldetésre járóapidíjak valutában

Ezzel kapcsolatban a módosítás nem a számviteli törvényből adódik, de a könyvben leírtakhoz képest mégiscsak pontosításra szorul.

A személyi jövedelemadó törvény szerint a magánszemély a valutában megszerzett jövedelmek kapcsán a kifizetőnek tett nyilatkozata szerint választhatja a megelőző hónap 15. napján érvényes MNB árfolyamot.

A korábbi szabály szerint ezt csak a bevételekre lehetett megtenni, az új szabály mind a bevétel, mind a kiadás esetében engedi a megelőző hó 15. napján érvényes árfolyam alkalmazását.

A másik szja-törvénybeli módosítás aapidíjak adókötelezettsége. A könyv 146. oldalán levő példában úgy számoltunk, hogy a teljesapidíj adóköteles. Egy zárójeles mondatban meg is jegyeztem, hogy „2010 óta aapidíj teljes összege szja-köteles”.

2012-től visszatért az a szabály, hogy a kormányrendelet szerinti összegben, azaz aapidíj 30%-ában, de maximum naponta 15 € összegben adómentes a kifizetett külföldiapidíj.

Ezzel a résszel kapcsolatban visszaulnénk még az első helyen írt módosításhoz. Már itt is úgy számoltam, hogy a kifizetettapidíjat a valutapénztár könyv szerinti összegében könyveltem, tehát nem keletkezett árfolyam-különbözet.

Ez már nemcsak elképzelésünk szerint, hanem a törvény szövege szerint is megállja a helyét.

ZÁRSZÓ

Könyvem zárszavában is arról írtam, hogy milyen nagy szükség lenne az adminisztráció egyszerűsítésére ezen a területen is. Akkor még nem tudtuk, de ma már igen, hogy az év végi adócsomag is ennek jegyében született (!?!), legalábbis a törvényjavaslat indoklása szerint.

Az álomom egyelőre nem valósult meg, miszerint az egyszerűsített éves beszámolót készítő vállalkozásoknál ne kelljen év közben mindenféle mondvasinált okokból kifolyólag árfolyam-differenciákkal foglalkozni. Az év végi átértékelés úgyis minden devizás eszközt és kötelezettséget a „helyére tesz.”

A módosítások tettek egy kis lépést a cél felé, de még van egy néhány arasznyi...

A zárási munkálatokhoz kellő kitartást, a könyvhöz pedig jó olvasást kívánok!

2012. január 5.

Böröczkyné Zsuzsi